

Pavasario stebuklas žmogaus sieloje.

(Skaityt Galybė 2, 20.)

Džiaukitės! Taip aidis žodis pavasario dienomis visoje gamtoje lyg džiaugsmo psalmė. Ar nesujunda žaliuojancio ir atgimstancio pavasario atkaišiojimo ir mumyse išsilyginimas, kad hito gyvenimo ir mums tektų, kad naujas pavasaris ir nauja dvasia kiltų mumyse ir mus išvaduo-
 ty nuo mūsų prigimties ir senosios esybės varžtų? Ap. Povilo žodžiai rodo mums, kaip toks pasikeitimas, toks naujojo gyvenimo pavasario stebuklas gali ir mumyse įvykti.

Ap. Povilo žodžiai prisklaido giliausiems liudijimams apie save. Čia jis atdengia tą kaltinį, kuris palaikė jo asmenybę ir kuris jo veiklai teikė reikalingą pagalbą.

„Gyvas esu nebe aš!“ tartum noredamas pasakyti: aš visai nebesu daugiau tas, koks gyvas, visai kas kita užėmė mano vietą, kas tai didingiesnio yra gyva manje ir tai prapalina mano prigimtąją gyvybę, mano nuosavą aš.”

Ar mes galime tai patirti ir taip kalbėti? Mūsų „aš“ turi liautis gyvas buvęs? Daugelis žmonių klausia, ar aš tarp visų aplinkybių neturiu būti tuo, kas aš esu, ar aš neturiu wadovautis tais balsais ir tais įgeidžiais, kurie įterpti mano prigimtin.

Tikrai tam reikėtų pritarti, jei mūsų gyvenimas dabar būtų toks, koks jis kadaise, buvo dar nenusidėjus rojuje, ir jei mes galėtumėm tikėti įgimtu mūsų „aš“ gerumu. Daug žmonių žiomis dienomis tik tuo ir tartu neturi supratimo, kaip jie atrodo vidiniai savo širdyje. Mums tinka tie žodžiai, kurie buvo užrašyti virš pagoniškos šventovės durų: „pažint pats save!“

Ar pažinti save? Ar pažinti savo „aš“, koks gal turi palinkimų gėriui, troškta daryti gerą ir vis dėlto nedaro? „Aš nedarau gero, kurio noriu, bet pikta, kurio nenoriu. Visa, kas pikta, kas žema, spraudžiausi įvairiuose pavida-
 luose: užsispyrime ir pavyde, išsilaikytinime ir apsilaidime, lėbavime ir įgeidžiuose, nusiminime ir bereikalinguose rūpesčiuose, suniūrime ir patogume. Visi blogumai, kurie neduoda mums ramybės, kyla iš mūsų širdies. Argi mūsų gyvenimo tikslas vykdyti blogumus? Ar tu niekuomet netroškai ir netarai sau: o, kaip aš būčiau laimingas, jei aš būčiau laisvas nuo blogų palinkimų ir įgeidžių? Kur mes nueiname, jei savo troškimams leidžiame lais-
 wai veikti? Tai atskiria nuo mūsų Dievo, mes netenka-
 me širdies ramybės ir ramybės su kitais žmonėmis. Tas padaro mūsų gyvenimą pragariu.

Mes turime rūpintis, kad būtų prapalinti mūsų blogi troškimai. Mes neturime rūpintis, kad mūsų širdys būtų pripildytos aukštesnio turinio. Ap. Povilas buvo tai at-
 siekęs. Jis gali pasakyti apie save: aš dabar nebesu toks, toks buvau anksčiau. Mano gyvenimas nebe man pri-

klauso, aš tapau kitu žmogumi, Kristus gyvena manje! Taip tapo apaštalas atgimusių, nauju ir laisvu žmogumi. Jis tai jautė ne kaip savo gyvenimo warginimą, bet kaip išgelbėjimą, kaip atgimimą iš naujo. Kristuje jis rado savo Dievą, o draugystėje su Dievu gyvenimą, kokio anks-
 cziau jis nepažino. Nauja jėga ir nauja meilė weržėsi į jo širdį. Kristus, koks jam apšviestė širdyje į Damaską, tapo watomąja jo gyvenimo jėga, kuri veikė jo širdyje ir wėrė Kristui tarnauti. Ta jėga taip tobulino jį, kad iš jo išaugo didysis pagonų apaštalas, koks prisklaido iš-
 miausius asmenybės pasaulio nusidawimuose.

Wiar, kur Kristus randa wietą žmogaus širdyje, įvyksta jis pavasario pasikeitimo ir atgimimo stebuklas. Dui-
 teris irgi tai pergyveno, nes jis išpažįsta: „Sei kas mane klausyt, kas gyvena mano širdyje, aš atsakyciau: Jėzus Kristus nebe Dr. Martynas“.

Ar gyvena kitas Kristus mumyse? Mes kalbame apie Kristų, kuris pats gyvena mūsų širdyse, kuris uždengė dangun, koks mums widados arti kaip ra-
 mintojas ir padėjėjas; tacziau wisi šitie mūsų santykiai su Kristum weda tik į prieangį, ne į pacią šventovę. Mūsų tikėjimo šventovę prasiweria tik tada, kada Kristus apsigyvena mumyse. Tik tada Jis apima mūsų esybę ir weda į naują pavasarį, kada pranyksta wisa, kas sena, bloga ir tampa nauja.

Tai mūsų tikėjimo paslaptis, kad jis veikia mumyse tai esą pavasario stebuklas. „Kiek aš dabar dar esu gy-
 was kune, esu gywas tikėjime Dievo Sūnumi, koks mane mlyėjo ir pats save išdawė už mane“.

Tikėjime glūdi naujojo gyvenimo paslaptis, tikėti ne-
 reikšia ką kita kaip būti asmeniškioje su Kristumi gyvenimo draugystėje. Dar nereikšia kad tikime jei laikome teisin-
 gu wisa tai, kas parašyta Biblijoje. Tas gerai, bet tai dar nėra tikra widujė draugystė su Kristumi. Jodi „tikėti“
 galima sulyginti su žodžiu „pažadėti“. Štistikybės paža-
 dais gali susijungti, susilieti draugystės ryškiais du žmo-
 nės — du draugai, wyras ir moteris. Tokioje draugystėje kuri yra gili ir glaudi, kad yra dwi sielos, bet wiena min-
 tis, dwi širdys, o wienas jų plakimas. Ir Kristumi tikėti reikšia ne ką kita, kaip gywenti su Tuo glaudžiausioje as-
 meniškoje draugystėje.

Tokios tikėjimo draugystės ieškotime be paliowos. Tik Jis yra wertas, kad mes už Jį atiduotumėm savo sielą ir savo gyvenimą, nes Jis mus mlyėjo ir pats save išdawė už mus. Sgitas Kristus wis glaudžiau nori su mumis susi-
 jungti, jis nori tapti mūsų gyvenimo jėga. Jis newerczia ne wieno žmogaus, bet patys Jam tiesime keliu. Mes tuirme peršimti jo gyvenimu. Mus turi perskaidrinti Jo tyrybė, gerybė, Jo nuolankumas ir meilė! Tada Jo gy-
 wenimas taps mūsų gyvenimu. Kristus bus gywas mu-

myje ir weifs i ģirdi ir walia. Kaip grūdo jėkla, furia mes įberiamė žemėn, įnauodoja wią žemės maistą ir jėgas, furios pra žemėje, kad tarnautų jo augimui, taip Kristus traukia mūsų minčių pasaulį prie Jawės ir wišas mūsų jėgas i naują gyvenimą. Kaip atbundantis pavaris nusifrato senais, gyvenbei nebetinfancjais diegais

ir įadina naujus gyvenbei būtinus, taip ir Kristus teikia pavidałą ir galią naujai trykštancjai gyvenbei. Lyg kas naujo ir didingo ateina pas mus. Tas mus pakelia iš pilkojo kasdieništumo ir mūsų gyvenimui teikia naujos vertės ir šviesybės. Tif būtime tofiais, kad ne aš, bet Kristus manje gyventų. Amen.

Didis menas.

Kaip kvėpavimas reikalingas kūnui, taip meldimas dvasiai. Daugelis to neišmoksta, net per visą savo gyvenimą.

11 šimt. Italijoje gyveno garbingas teisėjas, apie kuri visą šalis žinojo. Jis buvo daug darbščių mokinių paruošęs ir dabar norėjo savo žinias nešti i kitas žemes. Jis nukeliavo i Prancūziją. Čia i kartą užpuolė žmogžudžiai ir apiplėšė. Tada jis atsiminė, kaip vienas vargšas keliautojas Italijoje išsigelbėjo, kuriam logobardai buvo arklį paėmė. Jis jiems tarė: „Mieli žmonės, aš dar botagą turiu, paimkit ir jį. Su kuo jūs gyvulį pavarysit, kai jis nenorės eiti.“ Tai plėšikus paveikė: jie sugrižo ir jam atidavė arklį. Mūsų mokytas keliautojas norėjo taip pat padaryti. Todėl jis šaukė žmogžudžiams: „Aš dar drabužius turiu, ateikit ir juos paimkit.“ Žmogžudžiai tai palaikė per panieką. Jie atėjo, sumušė jį, surišo rankas ir pririšo prie medžio. Drabužius užtraukė ant galvos taip, kad jis vos kvėpuoti galėjo, o matyti visiškai negalėjo, ir paliko jį taip stovėti. Tada šis vyras, kuris dar taip didelį vardą tarp žmonių turėjo, viską apgalvojo. Pirmiausia jis klausė savęs: Kodėl anam, keliautojui Italijoje taip gerai pasisekė o man ne? Jis rado tikrą atsakymą: ano

pasiūlymas buvo mandagus, o jo lyg paniekinamas. Atėjo naktis. Tarp minčių, kurios jam kilo, atėjo ir toji: „Daug žmonių savo bėdose meldžia pagalbos iš Dievo“. Bet jis melstis nemokėjo. Jis visą savo gyvenimą nebuvo tai daręs. Ir vėl jis atsiminė, kai vargšai prislėgti bėdų giedodavo garbės giesmes Dievui, ir nusiramindavo. Jis irgi norėjo giedoti, bet nemokėjo nė vienos giesmės. Tada jis pradėjo dejuoti: „Aš taip daug mokinaus o dabar nieko nežinau. Išganymo kelio aš dar nepažystu.“ Ir jis pažadėjo: jeigu Dievas mane iš šios bėdos išgelbės, aš visomis jėgomis jam tarnausiu. Kai išaušo rytas, keliautojai jį rado apalpusį ir išgelbėjo. Jis laikė savo žodį ir dabar ne tik jis išmoko melstis, bet išmokė ir daug kitų.

H. Presas — Pagėgiai.

Penki laiptai.

Viename kalėjimo kambaryje ant mūro sienos, vienas kalinys buvo nupiešęs paveikslą, kuris atvaizdavo kartuves su penkiais laiptais. Ant pirmo laipto buvo parašyta: „Nepaklusnumas tėvams“. Ant antro: — „Švenčių paniekinimas“. Ant trečio: — „Laimės žaidimai ir girtuokliavimas“. Ant ketvirtito: — „Vogimas ir žmogžudystė“, ir ant penkto — „Kartuvės“. Tikrai siaubingi laiptai, bet daugelis žmonių vistiek per juos žengia.

Nazarete.

Vieną kartą, kai Jėzus buvo dar tik penkerių metų vaikas, sėdėjo jis ant tėvo dirbtuvės slenksčio ir lipdė iš minkšto molio paukštelius. Tokio molio jis buvo gavęs visą gabalą iš priešais gyvenančio puodžiaus. Jėzus buvo toks laimingas, kaip niekuomet, nes vaikai jam buvo sake, kad puodžius esąs labai rūstus žmogus ir, kad jo nesą galima suminkštinti — nei draugiškais žvilgsniais, nei švelniais žodžiais; ir jis nė karto nebuvo mėginęs iš jo ko nors gauti. Bet jis negalėjo suprasti, kaip visa tai atsitiko. Jis stovėjo ant jo slenksčio ir žiūrėjo, kaip puodžius dirbo prie savo formų, ir anas padovanojo jam tokį gabalą molio, iš kurio jis būtų galėjęs visa asotį vynuui padaryti.

Priešais ant kito namo laiptų sėdėjo neklaūžada raudonplaukis Juda. Jo veidas buvo išmargintas mėlynų dėmių, gautų besipešant su gatvės vaikais; drabužiai sudraskyti nuo peštynių. Bet dabar jis buvo tylus: nieko neerzino, su niekuo nesipešė, bet kaip ir Jėzus ir jis lipdė iš molio, kurį iš jo buvo gavęs. Jis pats nedrįso puodžiui net pasirodyti: anas būtų jį tuoj su lazda išvijęs, už tai kad jis mėtydavo akmenimis i jo puodus.

Kai vaikai jau pabaigė savo paukščiukus lipdė, sustatė jie juos kiekvienas prieš save lanku. Jie atrodė tokie pat, kaip ir kiti moliniai paukščiai: vietoj kojų buvo didelės molinės klumpės, ant kurių jie turėjo stovėti, uodegos trumpos, jokio kaklo ir vos įžiūrimi sparnai. Bet kaip ten bebūtų, tuojau pasirodė skirtumas tarp abiejų draugų darbo. Judo paukš-

čiukai buvo tokie kreivi, jų negalėjo pastatyti, nes jie tuoj apvirsdavo. Juda pavydėdamas žiūrėjo i priešais sėdintį Jėzų, kurio paukščiukai buvo vienerodi ir gražūs, kaip ažuolo lapai miške, ant Taboro kalno.

Su kiekvienu paukštelium, kurį tik Jėzus padarydavo, darėsi jis laimingesnis ir laimingesnis. Vienas jam atrodė gražesnis už kitą, ir jis žiūrėjo i juos su meile ir pasididžiavimu. Jis manė, kad jie bus jo žaidimų draugai, jo maži broliukai, kad jie miegos su juo vienoj lovoj, kalbės su juo ir čiulbės jam — tada, kai nebus jo mamytės. Jis dar niekuomet ne buvo tiek daug isivaizdavęs: jis manė, kad dabar jis nebesijaus vienas ir apleistas.

Gatveleėjo aukštas, po savo našta sulinkęs, vandens nešėjas, paskui jį su tuščiomis pintinėmis jojo ant savo asilo daržovių pirklys. Jie pamatę Jėzų priėjo prie jo vandens nešėjas uždėjo savo ranką ant garbiniuotos Jėzaus galvelės ir paklausė, ką jis čia daras? Jėzus pradėjo pasakoti; kad jo paukščiukai turi vardus ir gali giedoti ir kad esą atskridę iš tolimų kraštų ir jam papasakoję tokių dalyku, kuriuos jis ir jie nežina. Ir jis taip kalbėjo, kad abu vyrai, užmiršę net savo darbą, klausėsi.

Kada jau juodu norėjo toliau savo keliu traukti, parodė Jėzus i Judą ir tarė:

— Žiūrėkit, koki gražūs jo paukščiukai!

Gerai nusiteikęs, daržovių pirklys sustabdė savo asilą prie Judo ir paklausė, ar ir jo paukščiukai turi vardus ir ar jie gali čiulbėti. Judas nieko jam nesakė, net nepažiūrėjo i jį. Pirklys piktai paspyrė koja vieną paukščiuką ir nujojo tolyn.

(B. d.)

Eštijos Vyskupas Rahamaegi Raune.

Widurgje sēdi Eštijos ew. liut. wyskupas Rahamaegi; iņ deķinēs jam Konfistorijas prezidents Dr. Gudaitis ir senj. kun. Gelžinis iņķāirēs — ew. reformatu gener. superintendentas prof. Dr. Jakubēnas ir senj. Titelbachas. Stowi iņ kāirēs: prok. Zalkauskas, Dr. M. Vezas, kun. lic. J. Pauperas, Dr. Stanaitis, Juozuwaitis ir Kopas.

Sz. m. gegužēs mēn. 7 d. Raune šwecziawoši Eštijos Ewangeliku liuterionu baņņycios wyskupas Rahamaegi. Aukštasis šwecziawošs i Utrechtā Olandijoje, dalywauti wišwotinėje ekumeninės baņņyciu tarybos konferencijoje, kuri įvyksta nuo gegužės mēn. 9 iki 13 d.

Aukštaji šweczią štotyje pasiitko Ew. Konfistorijos wardu p. profuroras Zalkauskas, Szviet. Ministerijos ewang. reikalams ref. kun. Pauperas ir kiti. Šwecziui buvo sudaryta proga apžiūrėti gražias Rauno apylinkes. Be to, aukštasis šwecziawošs aplankė Rauno ew. liut. baņņycią, apžiūrėjo Wytauto Didžiojo muziejų ir labai domėjosi jo įrengimu. Taip pat, kiek laikas leido, apžiūrėjo miestą ir stebėjosi jo didele pažanga. Wafare šwecziawo dalywawo wėliawos nuleidimo iškilmėse prie Karo muziejaus, kur, pareiškė, gawes jaudinanti ir gilių išpūdį. Aukštam šwecziui wyskupui Rahamaegi pagerbti buvo šurengti pietūs, kur dalywawo liuterionu ir reformatu baņņyciu atstowai, būtent: Ew. Liut. Konfistorijos Prezidentas Dr. Gudaitis, wiceprezidentas senj. kun. Gelžinis, senj. Titelbachas, konfit. profuroras Zalkauskas, reformatu baņņycios general. superintendentas prof. Dr. Jakubēnas, prof. Dr. M. Vezas, lic. kun. J. Pauperas, Liet. Ew. S-gos pirmininkas Dr. Stanaitis, konfistorijos reif. wedejas teisininkas Juozuwaitis ir kiti. Pietų metu, Liet. Ew. Liut. Konfistorijos Prezidentas Dr. Gudaitis maloniai šweikino aukštaji šweczią, reikšdamas wiltį, kad jis kaimyninės walstybės aukščiausio baņņycios pareigūno apsilankymas Raune sustiprins bendrumo ryšius ir tarp abiejų kraštų baņņyciu. Atsakydamas šwecziawošs pareiškė, kad jis asmeniškai ir Eštu ew. baņņycia gyliai jaučia pabaltijo walstybių ew. baņņyciu bendradarbiawimo reikalingumą, kuri reikėtų stropiai wykdyti.

Szwecziawošs placziau painformawo apie ekumenišką baņņyciu judėjimą ir įwykštancijos baņņyciu konferencijos darbus. Prisiminė, kad anksčiau baņņycioms buvo prikišama neweiklumas. Ta proga paluginimui priminė asitiktimą, kad wienas gydntojas, nemokėdamas walstybinės kalbos, ligonio stowį aprašydamas teparąndawo: „Toli, nieko nekalba; i klausimus neatsako.“ Taip buwė galima pasakyti ir apie baņņycios prieš ekumenišką judėjimą draugingumui per baņņycias šleisti. Nors šiandien wienos didelės walstybės wytras pajauš, kad baņņycia, turėdama dangaus mandatą, tegali apie dangaus reikalus

kalbėti, o mes, pasaulio wyrai, turėdami žemiškų reikalų mandatus, rūpinamės žmonijos reikalais ant žemės. Tuo sawo tarp baņņytiniu judėjimu baņņycios yra pasiryžusios parodyti, kad joms ne wistiek, kaip žmonių reikalai ant žemės twarkomi; baņņycios yra pasiryžusios pasaulio galiūnams ir wišai žmonijai parodyti, kad jos netyli, kad jos kalba ir, kad jos i klausimus atsako. Šiandien kai kurie pasaulio galiūnai norėtų, kad baņņycios tylėtų ir nieko nekaltėtų. Wpacz baņņyciu kalbą norima wazjanti, kai baņņycios ima labiau sutarti, kai jų kalbėjimas ir nutarimai gauna wis daugiau ekumeninio arba wišwotinum pobūdžio. Bet dėl šių laiŭ negerowių baņņycios negali tylėti, jos turi kalbėti, kad būtų išgirstos. Praeitą wafarą sawo balšą kėlė Oksfordo konferencija. Ši kartą Utrechtė.

1927 m. Lausanoje daugumos krikščioniškų baņņyciu buvo išpažinta, kad Jėzus Kristus yra wių krikščionių Wiešpats ir baņņyciu galwa. Prie šio baņņyciu susiwienijimo, šiandien jau yra beweit wišos krikščioniškos baņņycios prisidėjusios, neišstyrus nei staciatikių. Kuogaliai tol kas laikoši tik Romos katalikų baņņycia twirtindama, kad kitos baņņycios turincios prie jos prisiglausti, tada ir įwykšias baņņyciu bendrawimas.

Baņņyciu bendrawimo sąjungą sudaro iki 200 atstowų, ių iwairių krikščioniškų išpažinimo pasaulio kraštų. Tie 200 atstowų renka i sawo tarpo tarybą i 60 atstowų, kuri dabar susirenka Utrechtė. Czia bus išrinkta pati baņņyciu bendrawimo centro wadowybė i 8 ar 10 žmonių. I tų 60 žmonių tarybą Amerikos krikščioniškos baņņycios siunczia 12 atstowų, Anglija — 9, kitų Europos walstybių 18, Rytų Indijos — 6 ir Afrika — 6. Szioje taryboje Eštija, Latvija ir Lietuva turi kartu wieną atstową. Tols atstowas turi atstowawimo mandatą 3 metams. Sustarta, kad pabaltijo walstybių: Eštijos, Latvijos ir Lietuvos krikščioniškoms baņņycioms šiuos 3 metus atstowaus Eštijos wyskupas Rahamaegi, kuris yra placziai išgarjęs sawo ekumeninės weiklos darbais.

Minėto baņņyciu bendrawimo uždaviniai yra labai swarbus. Raginama, kad wieno krašto baņņyciu atstowai lankytų kitų kraštų baņņycias, bendradarbiautų spaudoje, aiškintų santykius tarp baņņycios ir walstybės, santykius tarp pasaulio ir baņņycios ir santykius tarp baņņycios ir auklėjimo. Pats ekumeninis arbas eina šia linkme:

- 1) artinti ir jungti pasifiras bažnyčias didesniai bedradarbiavimui,
- 2) derinti bažnyčių darbą,
- 3) kloti vieningai prieš bediėnybę.

Apie tai Utrechte bus placziau swarstoma ir kita karta apie tai parašysime placziau.

Die. J. P.

Žinios.

Wengrija.

— Budapešte tapo įsteigta laisva ewangelikų teologijos aukštoji mokykla, kurioje galės pasikaiti klausytis wisi, kas norės, kaip laisvi klausytojai. Pasikaitose populiariai bus gwildenama wisi teologiniai klausimai.

— Szio mėn. pastuji sekmadieni Budapešte įwyksta pasaulinis Romos katalikų eufaristinis kongresas. Po kongreso bus šwencziama išfilmingos 900 metų sukaktuwės nuo Wengrijos waltstybės įkūrimo, bus minimas Szw. Istwanas Wengrijos waltstybės įkūrėjas. Wengrijos protestantai pageidauja, kad waltstybinė šwentė nebūtų suplakama kartu su eufaristiniu kongresu, bet būtų šwencziama atskirai, tada ir protestantai galėtų ją šwėsti sawo būdu ir sawo bažnyčiose. Szwencziant tą šwentę kartu su eufaristiniu katalikų kongresu, protestantai būtų priwersti nuošaliai laikytis.

Szlotija.

— Wiso pasaulio ewangelikų reformatų trecziąsis Pasaulinis Kongresas įwyks šiais metais Edinburge liepos mėn. 6–11 dienomis. Kongresui wadowaus Edinburgo profesorius Donaldas Maclean. Kongreso pasitarimų wyriausioji tema bus: „Ewangelikų reformatų tikėjimo ita-ka į pawienius asmenius bei šeimas“.

Kinija.

— Welykų laikų krikščioniztas Kinijos karwedys, generolas Cziangfaišetas, išleido į wisą kinų tautą atsišaukima, ragindamas sawo tautiečius setti Krištaus pawizdį „meilės ir pašiaufojimo dwasioje“. Tame atsišaukime jis pabrėžia, kad Kinijai yra reikalinga tikėjimas. Be tikėjimo ir twirto pasitikėjimo Diewu Kinijai pagalbos nėra, šako Cziangfaišetas. Wisoje krikščionių bažnyčioje ir maldų namuose Welykų laikų buvo melsta Kinijai pagalbos ir palaimos bei prašyta, kad Dievas duotų greitai baigtį karui ir kad grįžtų taika ir ramybė šalje. Krikščionybei Kinijoje priduodama šiuo laikų daug swarbos ir iš jos laukiama kinų tautos dwasinio atnaujinimo.

Austrija.

— Wofietijos laikraščio, „Völkischer Beobachter“, manymu, Austrijos žymaus kunigaikščio Szarhembergo turtai priwalo būti nujawinti, nes tie turtai esą katalikškosios reakcijos laikais atimti iš protestantų ūkininkų ir riterių. Kunigaikščio Szarhembergo turtai susideda iš trylikos dvarų — pilių su apie 10 tukstanczių hektarų žemės bei miškų. Laikraščio manymu, žemė turėtų būti išdalinta ūkininkams ir bežemiams darbininkams, kad būtų atitaisyta istorinė teisinė klaida.

Italija.

— Anglų — italų wyriausbių susitarimo protokole, pasirašytame šių metų balandžio mėn. 16 dieną Romoje, 7 straipsnis užtikrina tikėjimo laiswę Anglijos pawalbinams italų waldomose Afrikos srityse. Tikėjimo laiswė užtikrinama ne wien asmenims, bet ir religinėms anglų įstaigoms bei organizacijoms, tai esti anglų ewangelikšioms Pasuntinystėms, weftianczioms Abesinijoje ir kitose Italijos kolonijose Afrikoje.

Rusija.

— Sibiro rusų ortodoksų bažnyčios arkimyskupas Metodijus Irkutska mieste tapo sušaudytas pereinų metų spalio mėnesį. Su juo kartu sušaudyta ir du ortodoksų bažnyčios dwasininkai. Metodijus kaltinamas dėl wieno jo rakšto laiško užšienio dwasininkams, kuriame jis nusištundė sunkia bažnyčios būkle Rusijoje.

Indija.

— Nesenai Indijoje įwykto pasaulinis mohametonų kongresas. Tapo nutarta steigti „Aukštąją mohametonų tarybą“, kuri rūpintus wiso pasaulio mohametonų reikalais, jungtų ir wiennyų jų atskiras grupes ir stengtųsi įkūnyti pasaulio mohametonų wiennybę.

Olandija.

— Įkštėjimų iš Bažnyčios Olandijoje kasmet daugėja. Szioo laikų Olandijoje nepriskausanczių bažnyčiat yra wienas milijonas ir 344 tukstancziai žmonių. Tai sudaro bemaž 15% wisų Olandijos gywentojų skaicziaus.

— Generalinis Olandijos ewang. reformatų bažnyčios synodas nutarė prie ewangelikų teologijos fakulteto Kampene įsteigti ewangelikškos misijos mokslo katedrą. Tos katedros wedėju ir profesorium pakwieštas Dr. H. Bawink, misijos seminarijos docentas Sawoje.

— Utrechte šių metų rudenį bus atidarnta naujai steigiamą protestantų bažnytinio meno akademiją. Tos tikslu bus: statinti protestantiškąją bažnytinį meną ir eumeninio judėjimo pagalba bendrinti ir platinti ewangelikų bažnyčių tarpe tikrą to meno supratimą ir wertinimą.

Ispanija.

— Anglų laikraštis „Times“ praneša, kad Watifanas pašyrė Ispanijos nacionalsocialistų wyriausybei pusę milijono pasetų pašalpos atstatymo reikalams ir 50 000 pasetų pašyrė pašalpos Aragonijos bei Katalonijos prowincijoms tam pacziam tikslui.

Priekulė. Sz. m. gegužės mėn. 15 d., sekmadieni, įwykto Priekulės ew. bažnyčioje konfirmandų išegnojimas. Wotikškai buvo konfirmuota 11 berniukų ir 10 mergaiczių; lietuwickai 21 berniukas ir 18 mergaiczių. Lietuwių pamaldos pradėtos bendra giesme: Šk cziion Dievas gelbėjo mane per sawo malonybę. Priekulės parapijos kunigas Wanagas pasakė konfirmandams pritaiktintą pamokslą. Bažnyčia buvo gražiai wiofokiais žalumynais papuošta. Esant gražiam orui, Priekulės parapijos didžiulė bažnyčia prisirinko pilna žmonių. Pamaldas pagrąžino bažnytinis trūbininkų orkestras. Kunigas pranešė, kad naujų konfirmandų prirašymas įwyks penktadieni, gegužės 20 d., wotieczyų 8 wal. ir lietuwių 9,30 wal. iš ryto. Be to, sekmadieni, gegužės 29 d. įwyks Priekulės ewang. bažnyčioje didelė Guitawo Adolfo draugijos metinė šwentė, kurią šwės Priekulės, Wanagų ir Rintų parapijos drauge. 10,30 wal. įwyks Jaunųjų šwentė, o 11,30 wal. prisidės lietuwių pamaldos, ir 4 wal. po pietų įwyks Priekulės bažnyčioje dar šwentė, kur bus dar kalbos ir pranešimai. Š šwentė atwyks kunigai net iš Latvijos.

J. A.

Klaipėda.

Aufšinės westuwės.

Wieni iš seniausųjų Klaipėdikų lietuwių, Jofūbas ir Anė Ramanauskai Klaipėdoje, šiomis dienomis šwentė sawo aufšinės westuwės. Kol šweikata leido, juodu wisuomet lankydawo lietuwickuosius šurintimus ir pamaldas Klaipėdoje, ypacziai Anglikštojoj bažnyčioj nu-
laikomąsias, ir wisaip rėmė lietuwių tikybini judėjimą. Sawo aufšinių westuwių jubilių juodu šwentė sawo namuose, tarpe sawųjų ir prietelių. krikščionikų būdu.

Užsakymus priima redakcija, kiekwiena pakto išaiga ir laikintinkai. Užsakant redakcijoj laikraščio kainas: metams 2 litai, 1/2 m. 1 litas ir ketwircziui m. 50 centų. Užsakant pakto išaigoje, kaina 2 litai 80 ct., pusė m. 1 lit. 80 ct. ir ketwircziui m. 80 ct. Redakcija Lietuwių Ewangelikų Susiwienijimo Bažnytinis komitetas. Redaguoja R. A. B. Dągas. — Spaudė: „Lituanica“, Klaipėda, Balangos gatwė 23-24. — Rankraščius ir užsakymus prašome siųsti šiuo adresu: Klaipėda „Lituanica“, Dagiai.